Απειλή για την ίδια τη Δημοκρατία (Χρύσανθου Λαζαρίδη, Γ.Γ. Δικτύου 21)

Date : 7 Μαΐου, 2006

"*...Στο μακρινό 'φάρ-ουέστ' επικράτησε κάποια στιγμή το λιντσάρισμα, διότι δεν υπήρχαν θεσμοί απονομής δικαιοσύνης. Στην σύγχρονη Ελλάδα το λιντσάρισμα επιστρέφει ως πρακτική υπέρτερη της δικαιοσύνης: Διότι οι εισαγγελείς δεν μπορούν να παραπέμψουν και οι δικαστές δεν μπορούν να καταδικάσουν ανθρώπους με στοιχεία 'παρανόμως κτηθέντα'. Αλλά οι τηλε-εισαγγελείς παραπέμπουν στα τηλε-δικαστήρια και καταδικάζουν καθημερινά και κατά βούλησιν με προϊόντα υποκλοπών, ακόμα και με ανώνυμες καταγγελίες αναξιόπιστων μαρτύρων. Καταλαβαίνει κανείς;*" Με ευκαιρία τα τελευταία γεγονότα που συγκλόνισαν την Κοινή Γνώμη, έχει δημιουργηθεί η πεποίθηση ότι υπάρχει εκτεταμένη διαφθορά στην ελληνική κοινωνία - στη δημόσια ζωή, στην Δικαιοσύνη, στην Εκκλησία, παντού...
Διαφθορά υπάρχει, όντως. Το γνωρίζαμε, άλλωστε, πριν εμφανιστούν οι "σκανδαλιστικές" κασέτες. Αλλά υπάρχει, πλέον, κι ένα φαινόμενο πιο σοβαρό από την διαφθορά: η παράλυση της δημοκρατίας και των θεσμών που την διαφυλάττουν. Αυτό αξίζει να μας απασχολήσει περισσότερο. Γιατί μας απειλεί, ως κοινωνία, περισσότερο από την διαφθορά:

Πρώτη ερώτηση: Είναι ή δεν είναι αλήθεια, ότι οι κασέτες όπου παρουσιάζονταν Μητροπολίτης, να έχει προσωπική συνομιλία σεξουαλικού περιεχομένου με νεαρό, ελήφθησαν παράνομα; Στις κασέτες αυτές ο Μητροπολίτης εμφανίζεται να παραβιάζει του Ιερούς Κανόνες της αγαμίας. Αλλά τους νόμους της Πολιτείας δεν τους παραβιάζει. Η ομοφυλοφιλία δεν είναι παράνομη - έτσι δεν είναι;
Από τη στιγμή που ο Μητροπολίτης δεν φέρεται να διαπράττει αξιόποινη πράξη για την Πολιτεία, η δημοσιοποίηση μιας προσωπικής του στιγμής είναι παράνομη πράξη - έτσι δεν είναι; Γιατί δεν κινήθηκε διαδικασία δίωξης εναντίον όσων την έδωσαν στη δημοσιότητα; Γιατί αδράνησε το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο; Γιατί αδράνησε η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων;
Μάθαμε, επίσης, από ιδίου τύπου "δημοσιογραφική έρευνα", ότι ο "σκανδαλιάρης Μητροπολίτης" είχε τραπεζικό λογαριασμό στο όνομά του ύψους 1 δισεκατομμυρίου δραχμών και πλέον.
Δεύτερη ερώτηση: Πώς άνοιξε ένας προσωπικός τραπεζικός λογαριασμός; Δόθηκε η απαραίτητη εισαγγελική εντολή; Αν ναι, ποιος την παρήγγειλε; Αν όχι, τότε διαπράχθηκε και δεύτερη παρανομία: Διότι οι τραπεζικοί λογαριασμοί είναι κι αυτοί προσωπικό απόρρητο, που πρέπει να γίνεται σεβαστό και να προστατεύεται. Πολύ εύκολα δεν "σπάνε" τα προσωπικά απόρρητα στην Ελλάδα;
Είναι πολύ πιθανό να διαπράχθηκε, όντως, οικονομικό αδίκημα από τον

Μητροπολίτη. Είναι βέβαιο, όμως, ότι διαπράχθηκε αδίκημα κι εκ μέρους αυτών που παράνομα βρήκαν και δημοσίευσαν το περιεχόμενο του τραπεζικού του λογαριασμού. Ακόμα κι αν ο Μητροπολίτης όντως διέπραξε αδίκημα, τι σημαίνει αυτό; Ότι μπορεί όποιος θέλει να δημοσιοποιεί την προσωπική ζωή του; Οι κατηγορούμενοι δεν έχουν δικαιώματα; Τι ακριβώς συμβαίνει;

Μήπως υπάρχει κάποιος "αόρατος μηχανισμός" στην Ελλάδα, που διαμηνύει προς κάθε κατεύθυνση ότι μπορεί να θέτει στο στόχαστρο όποιον θέλει, να αποκαλύπτει και να δημοσιεύει τα προσωπικά του δεδομένα και να τον διασύρει κατά βούλησιν, είτε φταίει είτε όχι; Μήπως βλέπουμε ένα παρακράτος να κάνει επίδειξη δύναμης μπροστά στα μάτια μας;

Πώς; Αυτό είναι "θεωρίες συνομωσίας"; Και πώς εξηγείται ότι παρέλυσαν όλοι οι θεσμοί, που προστατεύουν τα προσωπικά απόρρητα και διώκουν όσους τα παραβιάζουν;

Ο διαχωρισμός Εκκλησίας-Πολιτείας, στηρίζεται στη βασική αρχή, πώς ό,τι είναι "αμαρτία" για την Εκκλησία δεν είναι υποχρεωτικά αδίκημα για την Πολιτεία. Από τη στιγμή που δεν παραβιάζεται ο νόμος, η Εκκλησία μπορεί να αποσχηματίσει το Μητροπολίτη, αλλά η Πολιτεία δεν μπορεί να επιτρέψει το διασυρμό του. Έτσι δεν είναι; Πώς είναι δυνατό να μιλάνε για διαχωρισμό Πολιτείας-Εκκλησίας, όσοι επιχαίρουν με το δημόσιο διασυρμό ενός Μητροπολίτη επειδή "αμάρτησε"; Τόση υποκρισία πια;

Θέτουν πολλοί το ερώτημα, γιατί η Ιεραρχία, αφού γνώριζε τις επίμαχες κασέτες από διετία, εντούτοις δεν έλαβε μέτρα κατά του Μητροπολίτη (πιθανότατα και ορισμένων άλλων μελών της). Η απάντηση έχει δοθεί, ωστόσο:

Νομικοί σύμβουλοι και αρεοπαγίτες είχαν γνωματεύσει το προφανές: Ότι η Ιεραρχία δεν μπορεί να τιμωρήσει κάποιον με στοιχεία παρανόμως κτηθέντα - δηλαδή με προϊόντα τηλεφωνικών υποκλοπών.

Ερώτηση τρίτη: Αυτό ισχύει, ναι ή όχι; Αν ήταν (και παραμένει) παράνομη η τιμωρία, πώς είναι δυνατό να εγκαλούμε την Ιεραρχία, που δεν έκανε την "κάθαρση", την οποία η ίδια η Πολιτεία την εμπόδιζε να κάνει;

Μπορούσε ο "σκανδαλιάρης" Μητροπολίτης να προσφύγει στο Συμβούλιο Επικρατείας και να δικαιωθεί; Ναι ή όχι;

Έστησαν μια παγίδα στον Αρχιεπίσκοπο, έτσι ώστε, αν τιμωρούσε το Μητροπολίτη, θα τον κατηγορούσαν ότι "παρανόμησε", κι αν δεν τον τιμωρούσε, θα τον κατηγορούσαν ότι γνώριζε και "συγκάλυπτε". Αυτό δεν είναι πλέον υποκρισία. Μάλλον κακοήθεια είναι...

Ο Αρχιεπίσκοπος εγκαλείται, επίσης, για τις σχέσεις του με ένα πρόσωπο, που αποδείχθηκε εκ των υστέρων "άνθρωπος με χίλια πρόσωπα", με ποικίλες διασυνδέσεις και με ύποπτους ρόλους, στην Ελλάδα και το Εξωτερικό.

Ποια ήταν η "ύποπτη" αυτή σχέση; Ότι του έδωσε κάποτε συστατική επιστολή, πριν ο ίδιος διαπράξει οποιαδήποτε αξιόποινη πράξη και πριν αρχίσει την "πολυσχιδή" σταδιοδρομία του σε σκοτεινά κυκλώματα.

Κατηγορείται, επίσης, ο Αρχιεπίσκοπος ότι λίγο αργότερα, του σύστησε ένα μοναχό

στον Άγιο Όρος για να πάει να...εξομολογηθεί.
Την ίδια εποχή, η ελληνική αστυνομία του έδινε πλαστή ταυτότητα, αν και γνώριζε ότι καταζητείται με ένταλμα από την Ίντερπολ, ενώ έκανε και... "μπίζνες" μαζί του, με το πραγματικό του όνομα. Κι αντί να διερευνηθούν τα κυκλώματα της Αστυνομίας που τον κάλυπταν, εγκαλείται ο Αρχιεπίσκοπος, που εν ονόματι της παλαιάς γνωριμίας με τους γονείς του τον έστελνε για εξομολόγηση. Τι ακριβώς συμβαίνει; Κλείνουμε τα μάτια μπροστά στα μείζονα, για να "ενοχοποιήσουμε" τον Αρχιεπίσκοπο για τα ελάσσονα; Αυτό δεν είναι υποκρισία, ούτε απλή κακοήθεια. Είναι ολοφάνερη εμπάθεια...
Πριν τρία χρόνια, όταν οι διωκτικές αρχές στην Ελλάδα είχαν αρχίσει να συλλαμβάνουν μέλη της"17ης Νοέμβρη", κάθε βράδυ στα κανάλια "φωτογραφίζονταν", ενίοτε και κατονομάζονταν, πάντως συστηματικά διασύρονταν, ως "τρομοκράτες", πρόσωπα με αντιστασιακή δράση την εποχή της χούντας. Τελικώς, αποδείχθηκε ότι κανείς από τους τότε διασυρθέντες από τέτοιας ποιότητας "δημοσιογραφική έρευνα" δεν είχε σχέση με την τρομοκρατία. Κι όμως, οι άνθρωποι αυτοί υπέστησαν το διασυρμό, επί μήνες. Μερικοί το πληρώνουν ακόμα. Ουδείς παρενέβη να τους προστατέψει από το διασυρμό. Ουδείς τιμωρήθηκε ποτέ γι` αυτό. Τι ακριβώς συμβαίνει; Είμαστε, ως πολίτες απροστάτευτοι απέναντι σε ένα αόρατο μηχανισμό, που χρησιμοποιεί τη δημοσιογραφική έρευνα ως πρόσχημα και ορισμένους δημοσιογράφους ως "παπαγαλάκια", για να στείλει μήνυμα της παντοδυναμίας του προς πάσα κατεύθυνση και για να τρομοκρατήσει ή να εξοντώσει ηθικά όποιους, για οποιονδήποτε λόγο, θέτει κάθε φορά στο στόχαστρο;
Πριν λίγες μέρες, μέλος της Ευρωβουλής υπέστη παρόμοια επίθεση, αυτή τη φορά με αποστολή φωτογραφιών γαργαλιστικού περιεχομένου. Αμέσως καταγγέλθηκε ότι οι φωτογραφίες ήταν πλαστές, αλλά η "είδηση" κυκλοφόρησε ευρέως. Αυτή τη φορά αληθινός στόχος ήταν ο πολιτικός αρχηγός που είχε επιλέξει το πρόσωπο αυτό για το ευρωψηφοδέλτιο.
Εδώ δεν έχουμε μεμονωμένα περιστατικά. Βλέπουμε να αποκαλύπτεται ένας μηχανισμός που στρέφεται κατά αριστερών και συντηρητικών, κατά πολιτικών και κληρικών, κατά δικαίων και αδίκων, κατά επωνύμων και απλών πολιτών, τρώγοντας τις "σάρκες" κάποιων και τρομοκρατώντας όλους τους άλλους. Χρησιμοποιεί παράνομους τρόπους για να αποκαλύψει πραγματικές και φανταστικές παρανομίες και για να αποσιωπήσει άλλες, πολύ σοβαρότερες. Το 2002 διέσυρε την αντιδικτατορική αντίσταση. Σήμερα διασύρει την Εκκλησία. Ήδη στέλνει "προειδοποιητικές βολές" στα κόμματα...
Ποντάρει ενίοτε σε πραγματικά όζουσες υποθέσεις. Ή σε αληθινές αδυναμίες προσώπων. Γιατί είναι αλήθεια ότι και ανάμεσα στην αντιχουντική αντίσταση υπήρξαν σκοτεινά πρόσωπα και ανάμεσα στην Ιεραρχία υπήρξαν φαύλοι ιερωμένοι και μέσα στη δικαιοσύνη υπήρξαν επίορκοι δικαστές και μέσα ανάμεσα στους πολιτικούς υπάρχουν πρόσωπα "ευάλωτα". Όπως είναι αλήθεια ότι οι ηγέτες μας - πολιτικοί και εκκλησιαστικοί - δεν επιλέγουν πάντα τους καλύτερους για συνεργάτες τους.

Αλλά εδώ η "κάθαρση από τη φαυλότητα" είναι πρόσχημα. Η πραγματική επιδίωξη είναι η τρομοκράτηση των πάντων. Όσων έχουν, ενδεχομένως, κάποιο "σκελετό" στο ντουλάπι τους. Κι όσων δεν έχουν διαπράξει τίποτε μεμπτό, απλώς φοβούνται το διασυρμό.
Και στο μακρινό "φαρ ουέστ", ανάμεσα στους πολλούς που λιντσάρισαν, κρέμασαν κάποιες φορές και μερικούς κακούργους. Αλλά αυτό δεν νομιμοποιεί το λιντσάρισμα, ούτε το καθιστά αποδεκτό ως πρακτική...
Με μια διαφορά, ωστόσο: Στο μακρινό "φάρ-ουέστ" επικράτησε κάποια στιγμή το λιντσάρισμα, διότι δεν υπήρχαν θεσμοί απονομής δικαιοσύνης. Στην σύγχρονη Ελλάδα το λιντσάρισμα επιστρέφει ως πρακτική υπέρτερη της δικαιοσύνης: Διότι οι εισαγγελείς δεν μπορούν να παραπέμψουν και οι δικαστές δεν μπορούν να καταδικάσουν ανθρώπους με στοιχεία "παρανόμως κτηθέντα". Αλλά οι τηλε-εισαγγελείς παραπέμπουν στα τηλε-δικαστήρια και καταδικάζουν καθημερινά και κατά βούλησιν με προϊόντα υποκλοπών, ακόμα και με ανώνυμες καταγγελίες αναξιόπιστων μαρτύρων. Καταλαβαίνει κανείς; (Πηγή: 'ΔΙΚΤΥΟ 21' 1-3-2005)